

άνεμορρίπητος επίθ. Κεφαλλ.

Έκ τοῦ οὐσ. *άνεμορρίπη*. Διά τὸν σχηματισμὸν πβ. *ἄξιος λύπης - ἄξιολύπητος* κττ.

Ὁ ὑπὸ τοῦ τυφῶνος παρασυρθεὶς: Φρ. *Ἐπῆνε άνεμορρίπητος* (κατεστράφη. Συνών. φρ. *τὸν πῆρε ὁ διάβολος*). Συνών. *άνεμορρίπινος, άνεμορρούφουλος* (ιδ. *άνεμορρούφουλος* 2).

άνεμορρίπινος επίθ. Κεφαλλ.

Έκ τοῦ οὐσ. *άνεμορρίπη* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - *ινος*.

Άνεμορρίπητος, ὁ ιδ.: Φρ. *Άνεμορρίπινος κι άνεμοκάπνιστος!* (ένν. νὰ γίνη! Ἀρά).

άνεμόρριχτος επίθ. Κρήτ. *άνεμόρριφτος* Ρόδ.

Έκ τοῦ οὐσ. *άνεμος* καὶ τοῦ επίθ. **ριχτός <ρίχνω*.

Ὁ ὑπὸ τοῦ άνέμου καταρριφθεὶς ἢ φερόμενος ένθ' άν.: *Ἐλαιές άνεμόρριφτες* Ρόδ. || Φρ. *Άνεμόρριχτος άνθρώπος* (τυχαῖος) Κρήτ.

άνεμορρούφουλος ὁ, Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων.

Μεσσ.) κ.ά. — ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 66 ΚΠαλαμ. Πολιτ. μοναξ. 114 — Λεξ. Λεγρ. Μπριγκ. Βλαστ. *άνιμουρρούφ'λας* Θράκ. (Αἰν.) *άνεμορρούφουλος* Κεφαλλ. — Λεξ. Βλαστ. *άνεμορρούφουλο τό*, Πελοπν. (Ἦλ).

Έκ τῶν οὐσ. *άνεμος* καὶ *ρούφουλος*.

1) Βίαιος άνεμος, άνεμοστρόβιλος, τυφῶν ένθ' άν.: *Ἡ λάμπα εἶναι ἡ βασίλισσα τῶν νεράιδων... κάνει πολλά κακά 'ς τὰ καράβια κι ὅλοι οἱ ναυτικοὶ τῇ φοβοῦνται, γιατί αὐτὴ κάνει τὰ σιφονικά καὶ τ' άνεμορρούφουλα (ἐκ παραδ.) Ἦλ. Ἀνήμερο θεοῖό, σὰ θύμωνε, άνεμορρούφουλας!* (ένν. ἐγίνετο) ΚΠασαγιάνν. ένθ' άν. || Ποίημ.

Πέθανε; τῇ ρούφηξε ποῖο κῦμα,

ποιὸς άνεμορρούφουλας, ποῖα ὄργη;

ΚΠαλαμ. ένθ' άν. Συνών. ιδ. έν λ. *άνεμικὸς* Β 1.

2) Ὑπὸ τὸν τύπ. *άνεμορρούφουλος* ἐπιθετικ., ὁ ὑπὸ τοῦ άνεμοστρόβιλου παρασυρθεὶς Κεφαλλ.: Φρ. *Ἐγινε-ἐπῆνε άνεμορρούφουλος* (ἐφυγε τάχιστα). *Άνεμορρούφουλος κι άνεμοκάπνιστος!* (ένν. νὰ γίνη, ἤτοι νὰ καταστραφῇ! Ἀρά). Συνών. *άνεμορρίπητος, άνεμορρίπινος*.

άνεμος ὁ, σύνηθ. καὶ Καππ. (Σιλ. Συνασσ. Φάρας.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἰνέπ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) *άνιμονες* βόρ. ιδιῶμ. *άνομος* Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Σιλ. Συνασσ. Φερτ.) *άνιμος* Πόντ. (Κολων.) *άνεμο* Ἀπουλ. (Καλημ. κ.ά.) Τσακων. *άνιμον* Καλαβρ. (Μπόβ.) *άνεμο τό*, Προπ. (Κύζ.)

Τὸ άρχ. οὐσ. *άνεμος*. Ὁ τύπ. *άνομος* κατὰ προληπτικὴν άφομ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. έν Ἀθηνᾶ 24(1912) 24.

1) Ἡ τοῦ άέρος πνοή καὶ μάλιστα ἡ ἰσχυρά σύνηθ. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. κ.ά.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Σιλ. Συνασσ. Φάρας. Φερτ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἰνέπ. Κερασ. Κολων. Οἶν. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: *Ὁ άνεμος βογγάει - βονίζει - λνσοσομανᾶ - μουγκρίζει - σαρώνει - φωνντῶνει - φνσομανᾶ* κττ. *Λνναμῶνει - πέφτει ὁ άνεμος. Ἐχει άνεμο δυνατό. Εἶναι άνεμος σήμερα. Ἀνεμος βροχερός-πρίμος-φρέσκος* κττ. πολλαχ. Τὸ άπάνω άνομος (βόρειος), τὸ κάτω άνομος (νότιος) Ἀραβάν. Ἔ' άνέμου (ἐκ βορρᾶ) Ἰκαρ. Ἀπ' άνέμου (άντι ὑπ' άνέμου, ἐκ νότου) αὐτόθ. Ἐρχομαι ἔ' άνέμου (ἀπὸ τὸ βόρειον μέρος) Κάρπ. Ἐν ἔδει στεμ-μὸν ὁ άνεμος Ρόδ. *Άνεμο ἐκρέμισεν τὸ δεντροῦ Ὀφ. Ἐφύσσεσεν ὁ άνεμον κ' ἔχπασεν τὰ δεντρα (ἔχπασεν=ἐξεργίζωσεν)* Τραπ. || Φρ. *Ὁ δεῖνα εἶναι σὰν τὸν άνεμο ἢ γυρίζει κατὰ τὸν άνεμο (ἐπὶ άνθρώπου άστάτου χαρακτῆρος)* πολλαχ. *Σὰν άνεμος 'ς τὰ φύλλα (ἐπὶ βιαίας ὀρμῆς)*

Κερασ. *Άνεμος νὰ πᾶς καὶ νὰ ῥθῆς* (δηλ. ὡς άνεμος, ἦτο τάχιστα) Ἦπ. *Ποῦ κουκκὶ καὶ ποῦ άνεμος;* (φρ. παιδιᾶς, καθ' ἣν ἡ μάνα ἐγκλείουσα εἰς μίαν ἐκ τῶν χειρῶν μικρὸν λίθον ἢ ξύλον προτείνει εἰς τοὺς παίχτας ἀμφοτέρας τὰς πυγμὰς καὶ ζητεῖ νὰ μαντεύσουν εἰς ποίαν εὐρίσκεται τοῦτο ὑπονοουμένου ὅτι εἰς τὴν ἑτέραν θὰ ὑπάρχῃ άνεμος, δηλ. τίποτε) Κρήτ. Πελοπν. (Μαντίν.) κ.ά. *Τὰ πῆρ' οὐ άνιμονες* (κατεστράφη ἢ ὑπόθεσις) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) *Άνέμου πουλλὶ γένηκε* (ἔγινε άφαντος) Ἦπ. *Άνιμονες γίν'κι* (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Μακεδ. *Λόγια τ' άνέμου* (άνόητα, μωρὰ) Πελοπν. (Δημητσάν.) *Άνέμονες τηγανιστοὺς λέει* (λόγους μωροὺς) Κρήτ. *Άνεμος τηγανιστός* (πρᾶγμα άνάξιον λόγου) Τῆν. *Δουλεῖς τ' άνέμου* (άνόητοι ἐπιχειρήσεις) Λεξ. Δημητρ. *Τοῦ άνέμου τὰ λές* (μάτην λέγεις) Κρήτ. *Ζῆ μὲ τὸν άνεμο* (δὲν τρώγει τίποτε) αὐτόθ. *Τὰ δῖν' τὰ λεπτά 'ς τὸν άνεμο* (τὰ σπαταλᾷ) Ἀνδρ. Ἔ' τοὺς πέντε άνέμονες (ἐπὶ τελείας ἐγκαταλείψεως) Πελοπν. (Λακων.) *Άνεμος κι άέρας* (ἐπὶ πρᾶγματος άβαροὺς) Ἀμισ. *Άνεμο κοσκινίζει* (ματαιοπονεῖ) Λεξ. Δημητρ. *Κάνει τὸν άνεμο κονβάρι* (συνών. τῇ προηγουμένῃ) αὐτόθ. *Τὸν δέρονον οἱ άνεμοι* (εὐρίσκεται εἰς δυσχερεῖς περιστάσεις) αὐτόθ. *Άνεμος 'ς τὸ σπαθί σου!* (ένν. προσέκρουσε, δηλ. άνεμιον ἔκοψες μὲ τὸ σπαθί σου! Πρὸς τὸν μεγαλαυχοῦντα διὰ μηδαμινὸν κατόρθωμα) Κερασ. *Ἐέντον 'ς σὸν άνεμον τὰ φύλλα* (ἔγινεν ὅπως 'ς τὸν άνεμον τὰ φύλλα, δηλ. διεσκορπίσθη) Χαλδ. *Γῖν'κι τ' άνέμ' οὐ καβγᾶς* (ἐπὶ σφοδρᾶς λογομαχίας) Ἦπ. *Τό ὄωκε τ' άνέμον καὶ τὸ πῆρε* (τὸ κατέστρεψε) Λευκ. || Ἡ λ. άπαντᾷ καὶ εἰς πολλαῖς φράσεσι άρᾶς ἐχούσας τὴν έννοίαν τοῦ αἰφνιδίου ἔξαφανισμοῦ καὶ γενικώτερον τοῦ ὀλέθρου καὶ τῆς καταστροφῆς: *Αἱ 'ς τὸν άνεμο ἢ κατ' άνέμου!* (πήγαινε νὰ χαθῇς, πήγαινε 'ς τὸ διάβολο!) Ἔ' τὸν άνεμο νὰ πᾶς! Ἀς πάη - νὰ πάη 'ς τὸν άνεμο! πολλαχ. *Πίσω τὸν άνεμο καὶ πίσω τὸν ἡλιο!* (ένν. νὰ πηγαίνῃ) Ἦπ. *Άνεμο δῶν άνέμω νὰ πάη!* Ἀνδρ. *Άνεμος καὶ τοῦ κάκον νὰ πάη!* Νάξ. *Νὰ πᾶς ἴσοι ποῦ ψήν' ἢ γήλους τοῦ φονμί το' ἢ -ῖ-άνιμονες τὴν πίττα!* Λέσβ. *Άνεμος τό φερε, άνεμος νὰ τὸ πάρη!* (ένν. τὸ κακόν. Ἐξ ἔφωδ. κατὰ τοῦ ὀφθαλμικοῦ νοσήματος τῆς κριθῆς) Ἦπ. Κεφαλλ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.) Ἡ σημασιολογικὴ αὕτη χρῆσις καὶ άρχαία. Πβ. Ὀμ. Ζ 345 «ὥς μ' ὄφελ' ἤματι τῷ, ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ, | οἷχεσθαι προφέρουσα κακὴ άνέμοιο θύελλα | εἰς ὄρος ἢ ἐς κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης» καὶ Π.Δ. (Ἦσ. 57,13) «τούτους γάρ άπαντας άνεμος λήψεται καὶ άποίσει καταιγίς». *Άνεμος κατὰ καπνοῦ* (ἐπὶ τῶν άδίκως άποκτωμένων καὶ κακῶς ἔξαφανιζομένων ὡς ὁ άνεμος σκορπίζει τὸν καπνόν) Ἦπ. *Ἠπήαινε άνεμος τσαὶ τοῦ καπνοῦ* (κατεστράφη παντελῶς) Ἀνδρ. *Πάει τ' άνέμου καὶ τοῦ καπνοῦ* (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κεφαλλ. Κύθν. Πελοπν. (Δημητσάν.) *Πάει τ' άνέμου* (συνών. τῇ προηγουμένῃ) πολλαχ. *Ἐ άνέμοι το' ἔ καπνοὶ θὰ τὰ φάσιν* (κακῶς θὰ διασκορπισθοῦν) Μεγίστ. *Άνεμος καὶ τοῦ καπνοῦ νὰ πάρη τὸ κορμί σου!* (νὰ καταστραφῇ!) Κρήτ. || Παροιμ.

Άνέμου σωρέματα | διαβόλου σκορπίσματα

(ἐπὶ σπατάλης περιουσίας άδίκως άποκτηθείσης. Πβ. καὶ *άνεμολίχνισμα, άνεμομάδεμα*) Ἰνέπ.

Μὲ τῇ ματσούκα πολεμᾷ τὸν άνεμο νὰ δειρῇ

(ἐπὶ τοῦ ματαιοπονοῦντος) Πελοπν.

Μπονάτσα μεσοπέλαγα κι άνεμος 'ς τὸ λιμάνι

(ἐπὶ δυσμενῶν καὶ άντιζῶων περιστάσεων) Λεξ. Δημητρ.

Τὰ νέφια φέρονον άνεμοι κι άνεμοι τὰ σκορπίζουν

(ἡ τύχη καὶ προάγει καὶ καταστρέφει) αὐτόθ. *Ρώτησαν τὸν άνεμο τί δουλειὰ κάνει κ' εἶπε «πάω κ' ἔρχομαι»* (ἐπὶ τοῦ εἰς άσκοπα καὶ άνωφελῇ άσχολουμένου) αὐτόθ. || Γνωμ.

Τοῦ ἡλίου ὁ κύκλος ἄνεμος, τοῦ φεγγαρίου χειμῶνας
(ὁ περὶ τὸν ἡλίου κύκλος προσηνύει ἄνεμον, ὁ δὲ περὶ
τὴν σελήνην βροχήν) Πελοπν. (Μεσσ.) || *Ἀσμ.

*Ἀκου τ' ἀνέμου τί λαλεῖ καὶ τοῦ βορρᾶ τί λέει,
μὲ τὰ λαγγάδια μάχεται, μὲ τὰ 'ουνὰ μαλῶνει
('ουνὰ = βουνὰ) Κάρπ.

Τ' ἀστεράκια 'ποπάνω μὲ βλέπουνε
τσαὶ μ' *ὁ φέγγο κρυφίζουν 'νωμένα
τσαὶ γελοῦν τσαὶ μοῦ λένουν, 'ς τὸν ἄνεμο
τὰ τραβούδια ἐμβολεῖς, εἶναι χαμένα

(*ὁ = τό, κρυφίζουν = τρεμοφέγγουν, ἐμβολεῖς = ἐμβάλλεις,
λέγεις) Καλημ. β) Μεταφ. ὁ διάβολος (ἡ σημ. ἐκ τῆς
προλήψεως ὅτι τὸν ἰσχυρὸν ἄνεμον προκαλεῖ δαιμονική τις
δύναμις) Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Βιθυν. Ζάκ. *Ἡπ. Θεσσ.
Καππ. (*Ἀνακ. Συνασσ.) Κάσ. Κρήτ. Κυδων. Κύθν. Λέσβ.
Λευκ. Μέγαρ. Μεγίστ. Πελοπν. (*Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Δημη-
τσάν. Λακων. κ. ἄ.) Σίφν. Σκῦρ. Στερελλ. (Αἰτωλ. κ. ἄ.) Σῦρ.
Τσακων. Χίος — ΚΧατζοπ. Πύργ. *Ἀκροπότ. 9: Τί ἄνεμος
ἄνθρωπος εἶν' αὐτός; (πολυμήχανος) Κύθν. Εἴντ' ἄνεμος
εἶν' αὐτός; Σίφν. Τί ἄνεμο κάνετε ἔτσι; *Ἡπ. Τί ἄνεμο
ἔγινε; Κάσ. Λακων. Ποῦ 'ς τὸν ἄνεμο ἤσουν; Κάσ. Σῦρ.
Μι μαύρισι τὰ σ' κώτια μ' ἡ -ῖ- ἄνιμους ἡ μαῦρους Κυδων.
|| Φρ. Νὰ σὲ πάρ' ὁ ἄνεμος! Βιθυν. Ζάκ. Λευκ. Νὰ πάρ' ὁ
ἄνεμος τὴν ψυχὴν σου! Δημητσάν. Νε ἄρη ὁ ἄνεμος! (νὰ τὸν
πάρῃ κτλ.) Τσακων. *Ἀς πάη - πῆγαινε 'ς τὸν ἄνεμο! Ζάκ.
*Ἡπ. Κύθν. Λακων. Λευκ. Χίος *Ἀνεμος, νιέ! (νὰ χαθῇς
ἀπεμπρός μου!) Ἀρκαδ. Μωρὲ ἀνέμου παλαιόπραμα, ἀνέμου
νέκρα! Βούρβουρ. Πῆγαινε κατ' ἀνέμου κόλο! Λακων.
Πῆγινι 'ς τ' ἀνέμ' τ' μάννα! *Ἡπ. Θεσσ. Στερελλ. Κατ' ἀνέ-
μου μάννα! *Ἡπ. *Ἀνεμος τρίς! (τρὶς νὰ σὲ πάρῃ ὁ διά-
βολος!) Ζάκ. Πῆε 'ς τὸν ἄνεμο! Σίφν. Τὸν πῆρι ἡ -ῖ- ἄνι-
μους! Λέσβ. *Ἐφαγα τὸν ἄνεμο (πολὺ) Πελοπν. Τ' ἀνέμου
γῖος (ἐπὶ φαύλου καὶ πονηροῦ) Φιλιπούπ. Τ' ἀνέμ' ἡ
κλιέρα (συνών. τῇ προηγουμένη) Σκῦρ. Παλαβειὰ κατὰ
τ' ἀνέμ' τ' μάννα ἡ παλαβειὰ τοῦν ἀνέμ' (παλαβὴ ἔντελως)
Θεσσ. Γυφτιά τοῦν ἀνέμ' (ἐπὶ πολυμελοῦς καὶ ρυπαρᾶς οἰκο-
γενείας) αὐτόθ. *Ὁ ἄνεμος ἔχει πολλὰ ποδάρια (ἐπὶ ἀπροσδο-
κῆτων δυσχερειῶν) ΚΧατζοπ. ἔνθ' ἄν. 2) *Ἀποφύσημα
τῶν ἐντέρων ἐξερχόμενον ἄνευ κρότου Εὔβ. (Αὐλωνάρ.)
Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ. ἄ.) — Λεξ. Δημητρ.: Βρόμησε τὸν
τόπο ἀπὸ τοὺς ἀνέμους του Λεξ. Δημητρ. Σύρω ἄνεμον
(πέρδομαι ὑποκώφως) Τραπ. || Παροιμ. φρ. Χωρὶς ἄνεμον
ἀνεμίσκεται (ἐπὶ τοῦ ἐκ μικρᾶς ἀφορμῆς φλυαροῦντος ἢ
ὠφελουμένου ἢ ἐπὶ ἀκαίρου πράγματος) Κερασ. || Αἰνιγμ.

*Ἀντερό 'ναι τὸ δοξάρι, | ἄνεμος τὸ σαγιττάρι,
τὴ φτέρνα σημαδεύγει | τσαὶ τὴ μύτι σου γυρεύγει

(ἡ πορδὴ) Αὐλωνάρ. Συνών. φύσημα. β) *Ἀέρια τῆς
κοιλίας Νάξ. (*Ἀπύρανθ.): Τὸ πρῆξιμο 'φτὸ τζῆ κοιλιάς
ὅλον ἄνεμος εἶναι. 3) Ρευματισμός ἢ νευραλγία ἡ ἐν
γένει πόνος ἐκ ψύξεως προερχόμενος Α.Ρουμελ. (Φιλιπ-
πούπ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.):
*Ἀνεμον ἔχω 'ς τὰ ποδάριά μ' Τραπ. *Ἀνεμος ἐσῆβεν 'ς σὸ
σκούλι μ' (εἰς τὸν γόμφον μου) Κερασ. *Ἀνεμος ἐν' τῇ
ποδαρί' μ' (ρευματισμός εἶναι ὅτι ἔχει τὸ πόδι μου)
Κοτύωρ. Τὸ δέρι μ' ἔδ' ἄνεμον Χαλδ. Συνών. ἀνεμικὰ
(ἰδ. ἀνεμικός Β 6), ρεματισμός.

*Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ρόδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.), ἐπών.
Πόντ. (Κερασ.)

άνεμοσειρά ἡ, ἰδ. ἀνεμο- 1.

άνεμοσίφουννας ὁ, Πελοπν. (Οἶν.)

*Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ σίφουννας.

*Ἀνεμοστρόβιλος: Πῆρεν ἕνας ἀνεμοσίφουννας. Συνών.
ἰδ. ἐν λ. ἀνεμικός Β 1.

άνεμοσίφουννο τό, Πελοπν. (Οἶν.)

*Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ σιφούννι.

*Ἀνεμοσίφουννας, ὁ ἰδ.

άνεμόσκαλα ἡ, σύνηθ. ἀνιμόσκαλα πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

*Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ σκάλα.

1) *Ἡ ἐξωτερικὴ κινητὴ κλίμαξ τῶν πλοίων ἐκ σχοι-
νίων κατασκευαζομένη καὶ γενικώτερον πᾶσα κλίμαξ
δυναμένη νὰ μετακινηθῇ σύνηθ.: Σὰν ἀνεμόσκαλα εἶναι
(ἐπὶ ἀνθρώπου ὑψηλοῦ) Νάξ. (*Ἀπύρανθ.) Συνών. ἀναβά-
θρα 2. 2) Κατ' ἐπέκτ., ἄνθρωπος ὑψηλοῦ ἀναστή-
ματος, πάντοτε σκωπτικῶς Κρήτ. Νάξ. (*Ἀπύρανθ.): *Ἀδε
μωρὴ ἀνεμόσκαλα!

άνεμοσκάλουννο τό, Πελοπν. (Μάν.)

*Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ σκαλόννι.

Πλάξ ἐντειχιζομένη εἰς τὴν ἱκανῶς ὑπερέχουσαν τοῦ
ἐδάφους βάσιν κλίμακος αὐλῆς καὶ χρησιμοποιοιμένη ὡς
βαθμὶς ἀνόδου τῶν ἀνθρώπων, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν ζώων,
οἷον τῶν χοίρων.

άνεμοσκονίζω Κύθν. Νάξ. (*Ἀπύρανθ. κ. ἄ.)

*Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ σκόνι.

1) Σκορπίζω τι ὡς ὁ ἄνεμος τὸν κονιορτὸν ἔνθ' ἄν.:
*Ἡ μυῖα 'πιασε δὸ μουλάρι κ' ἐκόδευγε ν' ἀνεμοσκονίσῃ τὸ
φορτίο *Ἀπύρανθ. *Ἐπαδρόεψα δὴ θνατέρα κ' ἤρθεν ὁ *αὐρὸς
κ' ἐνεμοσκόνισέ τζ' ἀπομείσ' 'ς τὸ σπῖτι δῶνε (*αὐρὸς = γαμ-
βρὸς) αὐτόθ. Ρακὴ ἀνεμοσκονισμένη. Συνών. ἀνεμοσκορ-
πίζω 1. 2) Μέσ. ἐξαφανίζομαι Νάξ.: *Ἡπῆαινε 'ς τὸ μάο
κ' ἡκαμένη μάγια ν' ἀνεμοσκοπιστῇ τὸ παιδί (ἐκ παραμυθ.)

άνεμοσκορπιδία τά, Λεξ. Πρω.

*Ἐκ τοῦ ρ. ἀνεμοσκορπίζω.

Πράγματα παρασυρόμενα καὶ διασκορπιζόμενα ὑπὸ
τοῦ ἀνέμου.

άνεμοσκορπίζω πολλαχ. ἀνιμουσκορπίζου πολλαχ.
βορ. ἰδιωμ. ἀνεμοσκορπῶ Κύθν. Πελοπν. (Γορτυν. Λακων.)
— Λεξ. Πρω.

*Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνεμος καὶ τοῦ ρ. σκορπίζω.

1) *Ἀνεμοσκορπίζω 1, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: *Ἀπὸ τότε τοῦ
Θεοῦ ἡ κατάρα ἐμπῆκε 'ς ἐκεῖνο τὸ σπῖτι καὶ τὸ ἀνεμοσκόρ-
πισε, ἐγενήκαν ὅλοι μαλλιά κουβάρια κὶ ἀπὸ τ' ἀδέρφη οὗ ἕνας
βρίσκειται ἀποκάτω ἀπὸ τῇ γῆς καὶ ὁ ἄλλος κλειστός μέσα
'ς τὴ φυλακὴ ΚΘεοτόκ. Κατάδ. 38. *Ἀνεμοσκορπίστηνα ἕνας
ἐπὰ κὶ ἄλλος ἐκεῖ Πελοπν. (Μάν.) *Ἐκεῖ νὰ φάς, ἐκεῖ νὰ
πῆς, ἐκεῖ ν' ἀνεμοσκορπιστῇς! (ἐξ ἐπιδ. κατὰ νοσήματος)
Κέρκ. || *Ἀσμ.

Τοὺς κρούει μία κανονεὰ | κὶ ὅλους τοὺς ἀνεμοσκορπᾷ
Λακων.

Κὶ ὁ Χάρως ἐξανάφανε, τοὺς ἀνεμοσκορπάει

Γορτυν. β) Κατασωτεύω, σπαταλῶ Λεξ. Δημητρ.: *Ἀνε-
μοσκόρπισε τὴν προῖκα του. Συνών. ἀνεμοστροβιλίζω 2.

2) Μέσ. φεύγω δρομαίως, γίνομαι ἄφαντος *Ἀνδρ.
Κέρκ. Σύμ. — Λεξ. Αἰν.

άνεμοσκόρπισμα τό, σύνηθ. ἀνιμουσκόρπ'σμα πολ-
λαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀνεμοσκόρπημα Κύθν.

*Ἐκ τοῦ ρ. ἀνεμοσκορπίζω, παρ' ὁ καὶ ἀνεμο-
σκορπῶ, ὅθεν τὸ ἀνεμοσκόρπημα.

Κατὰ πληθ., τὰ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου εὐκόλως διασκορπιζό-
μενα πράγματα, οἷον ἄχυρα κττ.: Παροιμ. φρ. *Ἀνεμομα-
ζώματα ἀνεμοσκορπίσματα (τὰ ἀδίκως συναχθέντα πλοῦτη
δὲν εἶναι σταθερά). Πβ. ἀνεμομάδεμα.